

Kedves Testvérek!

A mai napon a magyar egyházban az évközi harmadik vasárnapja az Isten Igéjének vasárnapja van. A Szentírásra emlékezünk. A mai evangélium Jézus Krisztus működésének kezdeteiről tudósít Máté evangélista, ahogy leírja a pogányok Galileájában. Ez a vallástalan zsidók által lakott vidék. Tehát ilyen értelemben határvidék. A hit és hitetlenség határvidéke. Miért itt kezdte Jézus megváltói működését?

A határvidékek mindig érzékenyek az új tanítás az új eszme befogadására. Már hallottak valamit róla, de még nem köteleződtek el. Ha a pogányok közé megy, akkor meg sem értik, hogy miről beszél. A vallásos zsidók azt mondják, hogy várjuk a Messiást, de nem így! Vallásunk törvényei szerint. Később valóban ezt mondják neki.

Valahogy így vagyunk most mi is. Határvidéken vagyunk. Nem nagyon értjük egymás szavát. Mégis mintha már hallottunk volna róla. Mégis teljesen újnak tűnik.

Nemcsak a vallásos életben van ez így, hányszor érzik a családban a felnőttek is, hogy szinte más nyelven beszélnek a felnőttek és fiatalok a világ hétköznapi dolgairól.

Ugyanakkor a körülöttünk levő anyagi és gazdasági világ nyelve köszönő viszonyban sincs a szeretet nyelvével. Halott róla és szeretne élni belőle, vagy legalább is használni, de nem kell neki.

Jézus találkozni akar olyanokkal, akiket meg lehet szólítani és megszólítja őket. Az egyház is arra törekszik, hogy megszólítsa az embereket.

Ferenc pápa két évvel ezelőtt a fiatal szerzetesekhez szóló beszédében mondta ezeket: „Mi a találkozás? Találkozol, vagy csak egy helyen vagy egy személlyel? Találkozol az Úrral vagy csak egy helyen vagy vele? Nem elég könyvekből tanulni a hitet: találkozni kell Jézussal! Nem elég hittanra járni! Találkozni kell személyesen a Megváltóval? Meg kell tanulni a keresztény létet. Azt mondják, hogy a mai fiatalok egy digitális világba nőnek bele, aminek a nyelvét, mi csak használni tudjuk, de már nem lesz a miénk!

A keresztény nemcsak ennek a földnek a lakója, hanem teremtettségéből fakadóan Isten gyermeke is. Meg tanultuk-e és meg tudjuk-e tanítani, isteni világnak a nyelvét a ránk bízottakkal?

A mai szentírási szövegeknek tanítását egyetlen szóba lehet összefoglalni: személyes találkozás. Találkozás az Istennel, aki egy másik világ nyelvével akar megismertetni bennünket, aki mellett dönthetünk, ami az életünk értelme lehet.

Peter Greenaway angol filmrendező rendezett egy kiállítást két évtizeddel ezelőtt ezzel a címmel: „Száz tárgy, amely reprezentálja a világot!” A kiállítás világunk legjellemzőbb elemeit igyekezett bemutatni szerinte. A tárgyak között szerepelt láncfűrész, kitömött ló, tárgyalóasztal, halottaskocsi, nagy térkép, egy házi légy modellje, tolószék, por, szögesdrót, útipoggyász, stb. - ma a mobiltelefont és a laptopot is betenné, bár akkor még nem volt jellemző. Utolsó sorban egy sima fehér fal, amelyre három kérdés volt felírva nagy vörös betűkkel:

Kik vagyunk? Hová megyünk? Mire jó ez az egész?

Isten bemutatására ennél aligha tehetünk jobbat, vallotta a rendező.

Bertold Brecht német drámaíró arra a kérdésre: Hogy van-e Isten? Visszakérdezett: „Változtatnál-e az életeden, ha azt a választ kapnád, hogy van?” Ha nem változtatnál, akkor nincs értelme beszélni róla. Ha változtatnál, akkor keresd és meg fogod találni.

A megtérés esetén legfőljebb, arról lenne vita, hogy ha egy ember megtér, akkor miért éppen akkor, és miért éppen ezen, körülmények miatt? Miért pont ő? Miért alakítja át az életét? Miért tagadja meg múltját? Mi lesz a régi kapcsolatokkal?

Szembe kell néznünk, hogy a megtérés esetén ugyanazon folyamatok zajlanak le a zöldmezős és a vallásba belenőtt keresztények életében. Döntő az értékrend átforgatólódása. Ez lehet pillanat, vagy egy lassan érlelődő folyamat.

Az ember saját személyiségét, csak akkor tudja megélni teljesen, ha nem lesz én-központú lény. A mai az újkor egyik legfontosabb vívmánya, hogy az embert, a szabad, jogokkal és felelősségekkel felruházott személyt állította a központba.

Annak idején, úgy gondolták az emberek, hogy a föld és rajta keresztül az ember van a világ központjában és Kopernikusz csillagász, a napot tette a világ középpontjában. Tulajdonképpen az

embert taszította ki a teremtés központjából. Úgy gondolom, hogy még ma sem tértünk magunkhoz, ettől eséstől. Nem mi vagyunk a világ középpontja, még ha sokan újra hazudni szeretnék is.

Szembe kell nézni azzal, hogy gyermekeink megtanulják a periódusos rendszert, de nem tanultak a döntéshozatalról, a lecsúszás állomásairól.

Megtanulják a másodfokú egyenlet megoldását, de nem tanultak arról, hogyan kell megoldani életük döntéseit, hogyan kell lépésenként a padlóról felállni.

Kötelező a technikai bölcsesség megtanulása, de legyen magánügy a vallás a szív filozófiája.

Ma úgy kötnek házasságot fiatalok, hogy semmilyen konfliktuskezelésről nem halottak. Esetleg otthon sem láttak, csak veszekedést.

Az újkor az emberi szabadságnak, az emberi méltóságnak, az emberi személynek olyan kiváltságos szerepet kér, amelynek az ember egyedül nem tud megfelelni.

A család az iskola igyekezik megtanítani arra, hogy hírt adjak magamról másoknak, és híreket szerezzek másokról magam számára. A beszéd – felelés tehát adás és befogadás. Nyitottság és szeretet. Ez erre a világra szól, de csak akkor hatékony, ha a másik nyelvet is birtokolja a szeretet nyelvét! Akkor tud igazán megszólalni, ha mindkét nyelvet birtokolja, és hárman vannak ott. Az Isten is jelen van.

A filozófusok figyelmeztetnek, hogy minden beszéd legmélyén a csend lakik. Isten minden beszédet felülmúló csöndje. Ha nem ezt a csöndet, akarjuk kifejezni, akkor nem a lét teljességét akarjuk kifejezni, hanem csak fecsegünk, akkor reményünk sincs, hogy megértsenek.

Ugyanakkor, Simon Weil francia filozófus így fogalmazza meg: „zseni az, aki szereti az igazságot, még akkor is, hanem jutna tovább a pusztá dadogásnál”.

Babits Mihály költőnk a Jónás imájában így dadog:

Hozzám hűtlen lettek a szavak
vagy én lettem mint túláradt patak
oly tétova céltalan parttalan
s úgy hordom régi sok hiú szavam
mint a tévelygő ár az elszakadt
sövényt jelzőkarókat gátaikat.
Ó, bár adna a Gazda patakom
sodrának medret, biztos úton
vinni tenger felé, bár verseim
csücskére Tőle volna szabva rím
előre kész, s mely itt áll polcomon,
szent Bibliája lenne verstanom...

A csend mindig előkészíti, azt az igényt, hogy kapcsolatba kerülj a döntéssel. Amely téged személyesen akar megszólítani és személyes választ vár tőled. Ez a válasz lehet cinikus, lehet kitérő, vagy nyegle. De lehet remekmű, még akkor is, ha dadog, attól függően, hogy mennyi tartalmaz abból a szeretetből, amiről az evangélium beszélt.

A költő Babits Mihály tépelődik, hogy el tudja mondani érthetően egy háborús embertelen világban az igazságot. Számára fontos, hogy megismerjék az igazságot az emberek és tudjanak majd dönteni.

Ebben a szétszóródott technikai világban meg tudjuk-e mondani, vagy el tudjuk-e dadogni a következő nemzedéknek az örömhírt. Vagy lemondunk róla. Jézus nem lemondott, elindult a határvidéken és gyógyított és tanított. Újra tanított és csodát tett. Nekünk is menni kell. Lehet, hogy dadogva, de szólani. Hogy a következő nemzedékhez eljusson a szeretet. Amen!